

Király József Pál

(Nyíregyháza, 1810. január 20—Kismarton, 1887. április 26.)

Csak született Nyíregyházán, s tanulmányai egy részét végezte itt, ahol édesapja az ún. „professzori iskola” egyik tanítója volt. Későbbi működése nem kötötte szülővárosához. Teológiát végzett, majd házitanítószkodott egy grófi családnál. Ilyen minőségben hosszabb európai utazásokat is tett. Bécsben töltött éve alatt az osztrák irodalom olyan nagy alakjaival került személyes kapcsolatba, mint *Grillparzer* és *Lenau*.

1842-től a selmecbányai líceum tanára, majd igazgatója volt. Onnan került Sopronba, ahol egyik megalapítója, majd igazgatója lett a tanítóképző intézetnek. Rendkívül sokoldalú munkásságot fejtett ki. Gyakorlati-pedagógiai tevékenysége mellett termékeny író is volt. Útirajzokat, emlékezéseket, költeményeket írt magyar, német és latin nyelven. Munkái Bécsben és Sopronban jelentek meg, de kéziratos útirajzai is megtalálhatók a Nemzeti Múzeum gyűjteményében.

Fontosabb művei: *Epigrammata nova* (Vindobonae, 1843); *Erinnerungen* (Oedenburg, 1866). *Szózatot írt a magyarhoni szabadkőművesek nagypáholyához* (Sopron, 1877). *Visszhangok* címmel önéletrajzát is megírta 1886-ban, de ez nem jelent meg. Emlékezések című kötetének egyik versében — *An die lieben Freunde in meiner Geburtsstadt Nyíregyháza* — meleg szeretettel emlékezik vissza gyermekkorára.

Nyugdíjazása után *Kismartonban (Eisenstadt) élt. Ott is halt meg.*

Irodalom:

Müller Mátyás: A soproni evangélikus főtanoda története. Sopron. 1857.

/Katona Béla: Szabolcs-Szatmár-Bereg irodalmi topográfiája, I. Nyíregyháza : Jósa Múz. 1996./